

Mă scuzați, domnișoară...

Mă scuzați, domnișoară,
V-a căzut capul, pot să vă ajut
Cu ceva?
Așa suna o întrebare la stația
De troleibuze de pe bulevardul
Ștefan cel Mare și Sfânt.
Vai, sărmanul cap!
Avea ochii mari ca doi cărbuni
Mereu gata să se aprindă
La un chibrit de ploaie.
Buzele vinete parcă
Ar fi fost trecute prin patul
Vântului. Erau reci...
Deodată o mână aspră de bărbat
Îl ridică în dreptul său,
Stăteau ca două statui moarte
Și se uitau una la alta.
Ștraniu, îmi păreau cunoscuți.
Cred că ghilotina s-a răzbunat
Prea frumos
Pe Salomeea...
Mă scuzați, domnișoară,
Fiți, vă rog, mai atentă
Și nu vă mai pierdeți capul pe unde pică.

O necunoscută

O necunoscută verde
Cu ramurile împletite
Și lăsate peste umeri goi
Și lăsate peste umeri goi
Colinda străzile orașului
Dintr-un capăt în celălalt.
Avea o tulpină mlădioasă,
Iar mai sus de genunchi
Atârna câte o frunză
Din ambele părți...
Purta o culoare cafeniu-aurie
Ca un diamant văratic.
Altor necunoscuți
Când o vedeau trecând pe alături
Le cădea doar privirea
Apoi se aruncau cu totul după ea.
Așa a străbătut colțurile

ZINOVIA BIVOL

Meșterul de dantele

O dantelă de fum s-a întins peste sat,
Toate femeile încearcă să meșterească
Din ea cea mai frumoasă
Rochie de seară.
Atâta pânză și culoare
Alunecă peste corpurile lor
Căci nimeni nu îndrăznește
Să le fure frumusețea nudă
A lacurilor albastre.
Norii au coborât printre noi,
Cu ei ne îmbrăcăm
În dimineața plină de vară,
Când roua stropește picioarele
Cu iarbă deasă,
Iar ceața lăsată peste
Ochii bărbaților admiră
Soțiile ce poartă voaluri brodate
Din diamante de fum,
Ce se aruncă în ochii lor.
În umbra străzilor Meșterul de dantele
Își îndulcește privirea cu
Siluetele nude ale păsărilor
Ce zboară pe străzile orașului.
Doar o pânză goală
A îmbrăcat un tablou
Din femei, care atârnă
În muzeul fiecărui bărbat.

Parisului fără măcar să clipească
Unor perechi de ochi.
Subțire și înaltă ca un turn
De lemn nici nu o atingeai
Cu toporul a mers și a tot mers
Până în clipa când s-a trezit ușor
Strânsă de gât sub papucul
Unei doamne
Care mătura trotuarul.
Femeia zărind această necunoscută
Plină de aere verzi
O luă de o mână
Și o aruncă la coșul de gunoi.